

Плуг і борона

Микола Устиянович

Казка

Над потоком луг,
А на лузі плуг,
А сестриця борона
Обід йому винесла,
І сперлася на чепіги,
Наїжила зуби з пихи,
Задерла ніс до гори
І ну ж ся свари:

"То-сь ми газда, ай, ай, ай!
Поборикав такий край,
Поклав скиби якби двер,
Що би медвідь в них занер.
Заложуся, дармоїде,
Аж ту одно зерно зійде
Межи тим пирійом,
Що-сь попоров ринком.
А дується як сова!
Ніби то він голова
А я хвіст.
Чи то газді робить взріст?
Я то, я то, знають людт,
Де ся рушу, красно всюди,
Розчесано, заправлено
І з пирію вичищено,
Заділано рівно, гладко:
Чи правда, челядко?
О, де мій зуб лиш переліз,
Там нива як ліс,
І годуй же ще голоту!
ТЬфу на таку роботу!"

А плуг поважно із боку:
"Нівроку, нівроку:
Но, сестричко, стій, не плюй,

Маєш цілець – попробуй!".

Втім цікава борона
Здубоніла як коза:
"Ну та що! ну та що!
Може брешу, скаже хто?"
І верглася мов бабець
На цілець.
І по траві, по мураві
Гиц, гиц, гиц,
Гиц, гиц, гиц.

А челядка в один стих
На цілий рот в сміх.
Бо як земля настала,
То борона не орала
І орати не буде;
Чи не правда, люди?